

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/3/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120010568
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8120010568.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25.09.2025, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zákona v znení účinnom do 31.12.2020, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/28/2020 zo dňa 17.09.2024, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. poriadku **z r u š u j e** napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému

A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX, okr. C., pri nezmenenom výroku o vine z rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 1T/28/2020-1328 zo dňa 25.01.2022, ktorým bol uznaný vinným zo zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zákona v znení účinnom do 31.12.2020,

u k l a d á:

Podľa § 233 ods. 3 Tr. zákona v znení účinnom od 06.08.2024 trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) roka.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určuje skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zákona ukladá povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradil škodu spôsobenú trestným činom.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX, okr. C. pri nezmenenom výroku o vine z rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 1T/28/2020-1328 zo dňa 25.01.2022, ktorým bol uznaný vinným zo zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zákona v znení účinnom do 31.12.2020, uložil:

Podľa § 233 ods. 3 Tr. zákona v znení účinnom od 06.08.2024 trest odňatia slobody v trvaní 2 roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu podmienene odsúdenia v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zákona uložil povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradil škodu spôsobenú trestným činom.

Pre úplnosť je potrebné ešte doplniť, že pôvodne rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/28/2020 zo dňa 25.01.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2To/13/2022 uznal súd vinným obžalovaného A. B. zo spáchania zločinu legalizácia príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zákona v znení účinnom do 31.12.2020 na tom skutkovom základe, že

- dňa 07.07.2017 v pobočke E. E., F. v C., G. XX založil : podnikateľský účet č. IBAN: E. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX XX, vedený na spoločnosť H. I.&B., E., so sídlom J. XX, C., IČO: XXX XXXXX, ktorej je konateľom a spoločníkom a ako disponent tohto bankového účtu si na tento nechal previesť peniaze

- dňa 12.07.2017 v sume 77.580,50,- EUR od odosielateľa E. C. F., so sídlom /K./ XXXX L. E., M. X, B. z bankového účtu č. IBAN: N. XXXX XXXX XXXX XXXX XXX vedeného v banke N. E. F., C. X, O., E., BIC kód banky: N.,

- dňa 12.07.2017 v sume 42.580,50,- eur od odosielateľa P. Q. R. F. so sídlom /K./ XXXX S., T. XX, B., z bankového účtu č. IBAN: N. XXXX XXXX XXXX XXXX XXX, vedeného v banke N. E. F., C. X, O., E., BIC kód banky: N., a to s vedomým, že tieto finančné prostriedky boli od týchto spoločností získané podvodným spôsobom, pričom časť peňazí v sume 5000,- eur dňa 12.07.2017 vybral v hotovosti z uvedeného účtu na pobočke banky E. E., F. v C. a tieto použil na doposiaľ nezistený účel a následne dňa 13.07.2017 sa dostavil na pobočku banky E. E., F. I. C., kde ako jediný disponent predložil na zrealizovanie z účtu IBAN: E. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX XX tri platobné príkazy na úhradu / urgentné prevody na úhradu v sumách 35.000,- eur/ celkovo v sume 105.000,- eur na bankový účet č. IBAN: E. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX pre príjemcu platby spoločnosť U., E., IČO: XX XXX XXX, a taktiež v tej istej banke E. E., F. dňa 13.07.2017 predložil na zrealizovanie z účtu IBAN: E. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX XX jeden platobný príkaz na úhradu sumy 10.000,- EUR, na bankový účet č. IBAN: E. XX XXXX XXXX XX XXXX XXX XXX pre príjemcu platby spoločnosti H. I.&B., E., ktoré banka prijala avšak neboli zrealizované z dôvodu podozrenia na neobvyklé obchodné operácie, kde tak vykonal v úmysle zakryť podvodné konanie a zmať zaistenie predmetných finančných prostriedkov pre účely trestného konania, čím takýmto konaním získal pre seba finančný prospech vo výške 120.161,- eur.

Za to mu súd uložil podľa § 233 ods. 3 Tr. zákona v znení účinnom do 31.12.2020, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch).

Podľa § 51 ods. 1 za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a súčasne uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona ustanovil skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zákona uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

Podľa § 58 ods. 3 Tr. zákona v znení účinnom do 31.12.2020 uložil trest prepadnutia majetku.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku povinnosť nahradiť poškodenej právnickej osobe P. Q. R. F. so sídlom T. XX, XXXX S., B., číslo firmy N. škodu v sume 1771,81 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku súd poškodenú právnickú osobu P. Q. R. F. so sídlom T. XX, XXXX S., B., číslo firmy N.- XXX.XXX.XXX so zvyškom nároku odkázal na civilný proces.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku povinnosť nahradiť poškodenej právnickej osobe E. C. F. so sídlom M. X, XXXX L., B., číslo firmy N. škodu v sume 3 228,19 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku súd poškodenú právnickú osobu E. C. F. so sídlom M. X, XXXX L., B., číslo firmy N. so zvyškom nároku odkázal na civilný proces.

Následne Okresný súd Prešov uznesením sp. zn. 1Nt/23/2023 zo dňa 10.05.2024 podľa § 394 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. poriadku v spojení s § 400 ods. 1 Tr. poriadku v trestnej veci sp. zn. 1T/28/2020 proti odsúdenému A. B. povolil obnovu konania a zároveň zrušil výrok o treste, ktorý bol odsúdenému uložený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/28/2020 zo dňa 25.01.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2To/13/2022, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok o treste obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Nakoľko výrok o vine uznesením o povolení obnovy konania nebol zrušený, ten zostal bez zmeny právoplatný, okresný súd preto rozhodoval len o treste.

Proti hore uvedenému rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/28/2020 zo dňa 17.09.2024 v zákonom stanovenej lehote podal písomne odôvodnené odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu. V jeho písomných dôvodoch po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku a podstatných dôvodov, ktoré viedli súd prvého stupňa k určaniu druhu trestu a jeho výmery uviedol, že proti tomuto rozsudku podal odvolanie proti všetkým jeho výrokom, a to písomne podaním zo dňa 20.09.2024. Po citácii ust. § 306 ods. 1, § 307 ods. 1 písm. b), § 309 ods. 1, § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. poriadku, uviedol, že je potrebné v rovine formálno-právnej poukázať na tú skutočnosť, že každé rozhodnutie súdu, ako nesporná súčasť základného práva na právnu ochranu musí obsahovať právne korektné a zrozumiteľné odôvodnenie tohto procesného úkonu, resp. musí obsahovať „vyporiadanie sa“ súdu s právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre danú trestnú vec právne významné. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je i to, že orgány činné v trestnom konaní musia, a teda i súdy musia komfortne odôvodniť akýkoľvek procesný úkon a to tak, aby tento dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na aplikovanú právnu úpravu a taktó v konečnom dôsledku zabezpečiť plný výkon práva, ako aj práva každého občana SR na spravodlivosť. Odôvodnenie rozhodnutia a predovšetkým meritórneho rozhodnutia musí jednoznačne poukazovať na vykonané dôkazy, z týchto vychádzať, a teda musí byť konkretizované, na základe ktorých skutočností súd postupoval (v predmetnej trestnej veci) pri určovaní druhu a výmere trestu, akými úvahami sa vysporiadal s otázkou úmernosti represie, zásady humanity, pričom nemôže zdôrazňovať len a len represívnu úlohu trestu, keďže ustálená súdna prax jednoznačne vyžaduje „optimálnu mieru represie“. V tejto súvislosti je nutné poukázať na pomerne rozsiahlu rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky. Ústavný súd výslovne uviedol, že judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva síce nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobná odpoveď práve na tento argument (Georgidias vs. Grécko z 29.05.1997, Higgins vs. Francúzsko z 19.02.1998). Potreba náležitého odôvodnenia predovšetkým rozsudku je daná tiež vo verejnom záujme, nakoľko je jednou zo záruk toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné. Poukazujúc na odvolaním napadnuté rozhodnutie a zaoberajúc sa predovšetkým otázkou druhu a výmery trestu nemožno nekonštatovať, že samotné dôvody rozhodnutia obsahujú formálne právne úvahy až frázy (... súd prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť ..), nie však na špecifikáciu logických úvah, ktorými sa súd spravoval pri výbere druhu trestu a pri stanovení jeho výmery. V tejto rovine prvostupňový súd nelogicky poukazuje na absenciu príťažujúcich okolností a mnoho poľahčujúcich okolností a na strane druhej, z dôvodov tohto rozhodnutia nie je absolútne zrejmé, akými úvahami sa spravoval, keď neukladal obžalovanému trest na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, resp. iný ako podmienený trest odňatia slobody. Určite takýmito okolnosťami nie sú „solistikovanosť spáchaného trestného činu a náročnosť odhalenia páchatel'ov hlavnej trestnej činnosti....“, nakoľko spôsob spáchania uvedeného skutku, jeho prevedenie zo strany obžalovaného bolo skôr detinské až primitívne, keď obžalovaný naivne založil si účet na vlastné meno a detinsky sa domnieval, že orgány činné v trestnom konaní napriek existencii elektronickej stopy, zjavnosti majiteľa účtu neodhalia ním páchanú trestnú činnosť. V tejto súvislosti sa skôr javí primárnym tá skutočnosť (a to prvostupňový súd absolútne odignoroval), že obžalovaný chcel a bol ochotný orgánom činným v trestnom konaní mimo oficiálnych zápisov a výsluchov identifikovať konkrétnych páchatel'ov samotného prevodu finančných prostriedkov z účtov poškodených na jeho účet. Doposiaľ orgány činné v trestnom konaní v rozpore s ich úlohami nejavili o takéto informácie, čo i len minimálny záujem. Na strane druhej prvostupňový súd pri absencii príťažujúcej okolnosti v rozpore s platnou právnou úpravou konštatuje už vyššie spomínanú náročnosť

odhaľovania uvedeného trestného činu a pod. Prvostupňový súd v rozpore s platnou právnou úpravou sa siahodlho, v podstate v nepreskúmateľných dôvodoch rozhodnutia, zaoberá otázkou náhrady škody v prospech druhého poškodeného poukazujúc na to, že jeho účet je špecifikovaný v trestnom spise. V tejto súvislosti si hlavne do pozornosti prvostupňového súdu dovolíme zdôrazniť tú skutočnosť, že obžalovaný, tak ako to zdôraznil na samotnom hlavnom pojednávaní, ním spôsobenú škodu uhradil v plnom rozsahu, a je len a len na slobodnej vôli druhého poškodeného, aby tento preukázal svoju aktívnu legitímáciu (aktualizácia účtu poškodeného prostredníctvom štatutárneho zástupcu obchodnej spoločnosti poškodeného) tak, aby mu boli z depozitu, resp. advokátskej úschovy priamo vyplatené finančné prostriedky, ktorý reprezentujú obžalovaným spôsobenú škodu. Pokiaľ obžalovaný uvedenú škodu uhradil do úschovy advokátskej kancelárie, resp. by túto uhradil do notárskej úschovy, je vecou tej osoby, ktorá spravuje úschovu, aby finančné prostriedky vyplatila len a len osobe oprávnenej. Postup takejto osoby nie je ani len oprávnený preskúmať, tobôž nie v trestnom konaní. Práve z uvedeného uhla pohľadu sa prvostupňový súd nevyporiadal zákonne s otázkou povinnosti obžalovaného nahraďiť škodu spôsobenú trestným činom, zdôrazňujúc opätovne tú skutočnosť, že obžalovaný škodu s poukazom na absenciu primeranej súčinnosti poškodeného uhradil formou jej zloženia do úschovy v súlade s platnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku, ako aj v Zákone o advokácii. Vychádzajúc zo základných zásad trestného konania a predovšetkým poukazujúc na ustálenú súdnu prax, je súd povinný prostredníctvom odôvodnenia rozhodnutia nie len obžalovanému, ale i prípadne ostatným subjektom špecifikovať, v čom vidí spojitosť spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavinenia, pohnútky .. vo vzťahu k otázke druhu a výmeru trestu, čo však v samotnom odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia jednoznačne absentuje. Z uvedeného dôvodu v tejto časti je v podstate rozhodnutie nepreskúmateľné, a teda v konečnom dôsledku arbitrárne. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne mu dá odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s jeho trestnou vecou. Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva musia súdne rozhodnutia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sú založené, pričom rozsah tejto povinnosti závisí od osobitosti jednotlivých prípadov. Povinnosť súdov odôvodňovať svoje rozsudky nie je možné chápať tak, že sa vyžaduje chápať, že sa vyžaduje podrobná odpoveď na každý argument. Následne citoval uts. § 34 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 Tr. zákona. Podľa § 36 písm. j), l) Tr. zákona, poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel' j) viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, l) priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval. Vo všeobecnosti je potrebné zdôrazniť, že Európsky súd pre ľudské práva, Ústava SR ako aj Najvyšší súd SR ako authority povolané vo svojich rozhodnutiach pri uplatňovaní požiadavky primeranosti trestu uplatňujú princíp proporcionality vyjadrujúci požiadavku zachovania spravodlivej rovnováhy medzi všeobecnými záujmami spoločnosti a garanciami základných práv jednotlivcov, resp. požiadavku proporcionality medzi zásahom do práva a sledovaným cieľom, pričom nevyhnutnosť rešpektovania tohto princípu je zdôraznená aj pri zásahoch do práv chránených dohovorom majúc podobu trestných sankcií. Aj keď trestnou sadzbou zákonodarca v súlade so zásadou nulla poena sine lege stanovujú súdu isté mantinely pri jeho rozhodovaní, zároveň mu však ponechávajú istý priestor pre individualizáciu trestu podľa okolností prípadu. Trest a v predmetnej trestnej veci poukazujeme na tú skutočnosť, že osobitne trest odňatia slobody, ako sankcia predstavuje najcitlivejší a najtvrdší prostriedok štátneho donútenia, z hodnotového systému právneho štátu je nutné vyvodit', že sloboda môže byť zachovaná jedine tak, že sa s ňou bude nakladať ako s najväčším a najvyšším princípom, ktorý nesmie byť obetovaný účelnosti a jednotlivým výhodám. Trest realizuje svoje poslanie - ochranu spoločnosti niekoľkými funkciami ako sú represia, resocializácia páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Vychádzajúc zo zásady humanity treba dodržať princíp úmernosti represie, aby táto neprekročila mieru nevyhnutnú pre splnenie účelu. Teoretické východiská penológie poukazujú na potrebu zvolit' optimálne mieru represie, keďže ani príliš mierny, ani príliš prísny trest podľa nej nepôsobia výchovne, ale demoralizujúco a zároveň varujú pred tzv. exemplárnym trestaním spočívajúcim v tom, že sa konkrétna prísnosť trestu neodôvodňuje hľadiskom individualizácie prevencie, ale potrebou odstrániť verejnú ustanovením prehnane prísnych trestov, kde je zintenzívnením represie potláčaný moment prevencie. Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby obvinený páchatel' zaujal ku spáchaniu trestného činu sebakritický a kajúcny postoj, ktorý sľubuje možnosť jeho nápravy. V takom prípade je dobré, že páchatel' považuje trest za adekvátny, spravodlivý a s týmto súhlasí. V trestnom zákonodarstve právneho štátu nie je trest sám o sebe účelom a nepredstavuje odplatu za spáchaný trestný čin. V ďalšom pri zistení neexistencie priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zákona je možné sa v plnom rozsahu tiež stotožniť s postupom súdu pri znížení hornej hranice zákonom stanovenej trestnej sadzby. Ďalej citoval ust. § 38 ods. 1, ods.

2, ods. 3 Tr. zákona. Pokiaľ obhajoba vyššie poukazuje na dikciu ustanovenia § 39 ods. 2 písm. a) Tr. zákona tak, len a len v súvislosti s tým, že samotná výška obžalovaným spôsobenej škody je len 5.000,-eur, čo samozrejme nie je výsledkom napr. upustenia od ďalšieho konania zo strany obžalovaného, ale i nepriamo i túto skutočnosť môže súd zohľadniť pri samotnom ukladaní trestu. Obhajoba objektívne nepopiera to, že až by nedošlo k zásahu zo strany polície, obžalovaný by spôsobil poškodeným škodu oveľa vyššiu. Na strane druhej je potrebné individualizovať samotnú výšku trestu, ktorá má slúžiť na prevýchovu obžalovaného a v tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že v minulosti sa nedopustil žiadnej trestnej činnosti. Prvostupňový súd sa ani okrajovo nevyporiadal s dikciou ustanovenia § 34 ods. 3 Tr. zákona, pričom obhajoba jednoznačne poukázala na tú skutočnosť, že obžalovaný sa medzičasom stal otcom maloletého dieťaťa a jednoznačne i z uvedeného uhla pohľadu sa zmenili jeho životné hodnoty, náhľady a postoje. Samotný prvostupňový súd vo svojich dôvodoch poukazuje na dikciu ustanovenia § 2 ods. 1 Tr. zákona v nadväznosti na samotnú zákonom stanovenú trestnú sadzbu podľa § 233 ods. 3 Tr. zákona v znení účinnom od 06.08.2024. V ďalšom poukazuje na jednoznačnú prevahu poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. j), l) Tr. zákona, avšak v podstate opomína samotnú dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku kladeného obžalovanému za vinu, t.j. dobu viac ako 7 (siedmich) rokov, pričom do pozornosti súdu dáva tú skutočnosť, že obžalovaný nie len pred spáchaním samotného skutku, ale i po ňom, ako aj po uložení podmieneného trestu odňatia slobody viedol riadny život, resp. príkladný život, riadne si plní svoje občianske, ako aj pracovné povinnosti a nemožno, čo i len zapochybovať o tom, že zo strany obžalovaného sa jednalo o absolútne ojedinelý exces v jeho správaní, resp. spôsobe jeho života. Na dôvažok proti obžalovanému bolo, a i v súčasnosti formálne je vedené exekučné konanie, s čím mal obžalovaný nielen finančné výdavky, ale hlavne pod vplyvom exekučného konania tomuto boli ukladané povinnosti nad rámec bežných povinností občanov Slovenskej republiky. Pritom nemožno následne nevidieť samotné rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky o treste prepadnutia majetku a v konečnom dôsledku „odpadnutie“ možnosti vyvodzovania ďalších nárokov proti osobe obžalovaného. Ten uvedené postupy štátnych orgánov uskutočnené v tom čase podľa platnej právnej úpravy sám na hlavnom pojednávaní nazval „tortúrou“, ktorá v konečnom dôsledku už sama o sebe vyústila u obžalovaného v poznanie potreby riadneho vedenia života a podľa jeho názoru postačuje v konečnom dôsledku pre jeho potrestanie. Práve z uvedeného uhla pohľadu je rozhodnutie prvostupňového súdu vo vzťahu k druhu a výške trestu nezákonné, nemorálne a nehumánne. Poukazujúc na uvedené má za to, že na samotnú prevýchovu obžalovaného absolútne v predmetnej trestnej veci postačuje uloženie alternatívneho trestu, pričom obžalovaný výslovne súhlasí s uložením trestu povinnej práce, resp. iného trestu, ktorý by, čo v najmenšej miere zasahoval do jeho osobného života ako aj života jeho rodiny. Trest uložený prvostupňovým súdom je markantne neúmernou represiou nezohľadňujúcou vyššie uvedené objektívne existujúce skutočnosti, a to jednak poľahčujúce okolnosti, dobu uplynulú od samotného spáchania skutku, nahradenie škody v plnom rozsahu a pod. Z vyššie uvedených dôvodov teda žiada, aby odvolací súd ním napadnuté rozhodnutie zmenil a uložil obžalovanému spravodlivý trest.

Na základe včas podaného odvolania oprávnenou osobou postupoval krajský súd v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktorým predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Vzhľadom na to, že krajský súd v prejednávanej veci nezistil také chyby, ktoré odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku (obžalovaný pôvodne urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku a bol podľa odseku 5 uvedeného ustanovenia poučený o tom, že takéto vyhlásenie je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku), preskúmal len napadnutý výrok rozsudku, teda výrok o treste a po takomto preskúmaní dospel k nasledovným záverom.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy, pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu.

V prvom rade je potrebné uviesť, že okresný súd vecne správne reagoval na novelu Trestného zákona, kde dňa 06.08.2024 nadobudol účinnosť zákon č. 40/2024 Z.z., v zmysle ktorého by došlo k zmene právnej kvalifikácie, pri aktualizácii rozsahu (§ 125 ods. 1 Tr. zákona, vo väčšom rozsahu) – na prečin

legalizácia príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a/ Tr. zákona - v prospech obžalovaného a teda k výraznému zníženiu a úprave ustanovenej trestnej sadzby, oproti sadzbe 7-12 rokov pri pôvodnej právnej kvalifikácii.

Okresný súd mal teda ustáliť druh trestu a jeho výmeru pri základnej trestnej sadzbe podľa § 233 ods. 3 Tr. zákona na 1 (jeden) rok až 5 (päť) rokov.

Po sumarizácii správania sa obžalovaného v mieste bydliska podľa správ a hodnotení jeho trestnoprávnej a priestupkovej minulosti, aktualizovaných správ probačného a mediačného úradníka následne okresný súd pri určovaní druhu a výmery trestu prihliadal na zásady ukladania trestu, upravené v ust. § 34 a následne Tr. zákona, teda najmä na spôsob spáchania činu, jeho následok, úmyselné zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery ako aj možnosti jeho nápravy. Následne ustálil prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností oproti okolnostiam príťažujúcim (bez ich existencie), negatívne zhodnotil skutočnosť, že aj napriek tomu, že obžalovaný a jeho obhajca majú prístup do trestného spisu, doposiaľ nebola uhradená škoda obchodnej spoločnosti E. C. F., kde ďalej argumentoval, že pokiaľ obžalovaný doteraz vo výkone trestu nebol, uložil mu súd trest odňatia slobody v spodnej tretine trestnej sadzby v trvaní dvoch rokov, kde trest na spodnej hranici neukladal, nakoľko škoda nebola na spodnej hranici výšky väčšej škody, legalizoval príjem, získaný závažným konaním s náročne odhaliteľným páchatel'om. Nakoľko ide o prvé odsúdenie obžalovaného, ktorý vedie po spáchaní skutku riadny život, je možné mu trest podmienene odložiť. Práve sofistikovanosť páchaného trestného činu a náročnosť odhalenia páchatel'ov hlavnej trestnej činnosti mala vplyv nato, že súd skúšobnú dobu určil na hranicu troch rokov, čím táto doba pôsobí na páchatel'a preventívne, aby sa trestnej činnosti pod hrozbou premeny trestu trvajúcu nie krátky čas, nedopustil.

S týmito závermi okresného súdu sa však krajský súd stotožniť nemohol, nakoľko takto uložený trest obžalovanému je trestom neprimeraným, čo zakladalo dôvody pre zrušenie rozsudku prvostupňového súdu podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. poriadku vo výroku o treste.

Podľa § 33a ods.1 Tr. zákona (v znení účinnom od 06.08.2024), páchatel'ovi nemožno uložiť kruté a neprimerané sankcie. Výkonom sankcie nesmie byť znížená ľudská dôstojnosť.

Podľa § 33a ods.2 Tr. zákona, sankcie sa ukladajú s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchatel'a a jeho pomery. Pri ukladaní sankcií sa dbá aj na to, aby uložené sankcie viedli k odňatiu výnosov z trestnej činnosti.

Podľa § 33a ods.3 Tr. zákona, tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchatel'a menej citeľne, nesmie byť páchatel'ovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie. Páchatel'ovi najmä nesmie byť uložená sankcia spojená s ujmou na osobnej slobode páchatel'a, ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmou na osobnej slobode páchatel'a.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zákona, totižto trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zákona, trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zákona (v znení účinnom od 06.08.2024), zase pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako

samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväži najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery za trestné činy podľa § 213, § 233, § 237, § 254, § 261, § 262, § 266, § 276 ods. 4, § 277 ods. 4, § 277a ods. 3, § 326, § 330 a 334, ktorých spáchaním dochádza k poškodzovaniu finančných záujmov Európskej únie súd prihliada aj na to, aby trest zabezpečil ochranu finančných záujmov Európskej únie. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Vo všeobecnosti je potrebné zdôrazniť, že Európsky súd pre ľudské práva, Ústava SR ako aj Najvyšší súd SR v rámci svojej rozhodovacej praxe zvyčajne zdôrazňujú požiadavku zachovania spravodlivej rovnováhy medzi všeobecnými záujmami spoločnosti a garantami základných práv jednotlivcov, resp. požiadavku proporcionality medzi zásahom do práva a sledovaným cieľom, pričom nevyhnutnosť rešpektovania tohto princípu je zdôraznená aj pri zásahoch do práv chránených dohovorom majúcu podobu trestných sankcií.

Aj keď trestnou sadzbou zákonodarca v súlade so zásadou „nula poena sine lege“ stanovuje súdu isté mantinely pri jeho rozhodovaní, zároveň mu však ponechávajú istý priestor pre individualizáciu trestu podľa okolností prípadu.

V predmetnej trestnej veci je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že osobitne trest odňatia slobody, ako sankcia predstavuje najcitlivejší a najtvrdší prostriedok štátneho donútenia, pričom trest realizuje svoje poslanie - ochranu spoločnosti niekoľkými funkciami ako sú represia, resocializácia páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Vychádzajúc zo zásady humanity treba dodržať princíp úmernosti represie, aby táto neprekročila mieru nevyhnutnú pre splnenie účelu. Teoretické východiská penológie poukazujú na potrebu zvoliť optimálne mieru represie, keďže ani príliš mierny, ani príliš prísny trest podľa nej nepôsobia výchovne, ale demoralizujúco a zároveň varujú pred tzv. exemplárnym trestaním spočívajúcim v tom, že sa konkrétna prísnosť trestu neodôvodňuje hľadiskom individualizácie prevencie, ale potrebou odstrašiť verejnosť ustanovením prehnane prísnych trestov, kde je zintenzívnením represie potláčaný moment prevencie. Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby obvinený páchatel zaujal ku spáchaniu trestného činu sebakritický a kajúcny postoj, ktorý sľubuje možnosť jeho nápravy. V takom prípade je dobré, že páchatel považuje trest za adekvátny, spravodlivý a s týmto súhlasí. V trestnom zákonodarstve právneho štátu nie je trest sám o sebe účelom a nepredstavuje odplatu za spáchaný trestný čin.

Z pohľadu zisťovania poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd správne u obžalovaného zistil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/, l/ Tr. zákona a teda, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život a priznal sa k spáchaniu trestného činu a úprimne ho oľutoval, čo aj vyplýva z vyjadrení obžalovaného v rámci jeho výpovedí v tomto konaní.

Podľa údajov v spise je obžalovaný z hľadiska osobných a rodinných pomerov osobou, ktorá žije v spoločnej domácnosti na adrese trvalého bydliska so svojou priateľkou V. P., s ktorou spolu vychovávajú maloletú dcéru V., je zamestnaný ako SZČO ako školiteľ elektro predajcov a operátorov. Z miesta trvalého bydliska neboli evidované žiadne problémy so správaním sa na verejnosti. Dozor probačného a mediačného úradníka bez zistených porušení riadne dodržiaval.

Aj naďalej platí, že obžalovaný k trestnej činnosti uviedol, že to všetko bola mladícka nerozvážnosť, bola to vidina rýchleho zárobku bez toho, aby si uvedomil, aké následky to pre neho môže mať.

Z vykonaného dokazovania teda vyplýva pozitívna prognóza o možnej náprave obžalovaného, čomu zodpovedajú aj závery dokazovania, ide o osobu bezúhonnú, okrem tohto porušenia zákona, nebol doposiaľ súdne trestaný ako aj jeho priestupková minulosť sa nespája so zásadnou recidívou, v ostatnom čase má evidovaný iba jeden priestupok riešený blokovou pokutou.

Po takto vykonanom dokazovaní potom krajský súd pri ukladaní trestu prihliadal najmä na jednotlivé hľadiská ukladaní trestov, vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu

a jeho následok, zavinenie, pohnútka, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majú na zreteli aj účel trestu, vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona a to ochranu spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život ako aj odradenie iných od páchania trestných činov a morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. No najmä, že podľa § 34 ods. 3 Tr. zákona trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

S ohľadom na vyššie uvedené zásady a hľadiská ukladania trestov, najmä že u obžalovaného ide o prvotrestanú osobu na území republiky a s ohľadom na skutočnosť, že u neho neboli zistené žiadne priťažujúce okolnosti, svojím konaním nespôsobil závažný ťažko napravitel'ný, či nenapravitel'ný následok, zohľadňujúc aj okolnosti, za akých ku skutku došlo, má krajský súd za to, že ukladanie trestu na dolnej zákonom ustanovenej hranici trestnej sadzby vo výmere 1 (jeden) rok tak, ako už bola skôr ustálená aj po jej úprave, je pre obžalovaného možné považovať za trest primeraný a spravodlivý.

Krajský súd má za to, že takto uložený trest je vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti nápravy, trestom dostatočným a spravodlivým, naplňajúcim účel trestu z pohľadu individuálnej aj generálnej prevencie.

Krajský súd následne pre dosiahnutie účelu trestu obžalovanému podľa § podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia v trvaní 2 (dvoch) rokov. Podľa § 50 ods. 2 Tr. zákona uložil tiež obžalovanému povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradil škodu spôsobenú trestným činom.

Na záver nad rámec uvedeného krajský súd si v celosti osvojil argumentáciu obžalovaného v rámci odvolacích námietok prednesených obhajcom, (dopĺňajúc ich aj na verejnom zasadnutí) v súvislosti, so závažnosťou konania, keďže sa od začiatku k spáchaniu trestnej činnosti priznal (bol pripravený spolupracovať s OČTK), aktívne pristupoval k nároku poškodených na uhradenie škody (zložením zálohy v celkovej sume škody 5.000,- eur do úschovy), kedy je len logické aj prihliadnutím na charakter žalovanej trestnej činnosti, že bez reálnej súčinnosti zo strany poškodeného by bolo nezodpovedné uhrádzať zostávajúcu časť škody (keďže u prvého v poradí poškodeného táto uhradená bola) poškodenému obchodnej spoločnosti E. C. F., bez jeho potvrdenia aktualizácie platobných podmienok, čo nemohlo predsa obžalovanému priťažovať pri ukladaní druhu a výmery trestu v posudzovanom prípade.

Na základe vyššie uvedených dôvodov potom krajský súd rozhodol tak, že na podklade vykonaného dokazovania okresným súdom napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a sám obžalovanému uložil trest tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.